

УКРАЇНСЬКИЙ ІНТЕРЕС

Херсонська дизайнерка дебютувала у виставі “Територія жінки”

Еліза Солодка

-

18.03.2020

Зроботами Олександри Сікоєвої та її бренду KNIGA знайомі не лише українки, а й модниці всього світу. Херсонка [вже давно заявила про себе](#) на модній арені, адже одяг від KNIGA ART STUDIO нещодавно побував на виставках у Парижі та Дубаї. Однак,

попри те, що Олександра постійно працює над створенням нових речей, вона вирішила спробувати себе у зовсім новій іпостасі – як художницю з костюмів.

Над виставою “Територія жінки”, що стала прем’єрою у Херсонському театрі, працювала справді зіркова команда: це і головний режисер театру, заслужений діяч мистецтв України Сергій Павлюк, і українські письменники та видавці Брати Капранови, і фахівці театру.

Про те, як дизайнерка опановувала нові вміння та які результати цієї діяльності говорила із дебютанткою віч-на-віч.

Олександро, розкажи, як тебе занесло до театру, адже це твій перший досвід роботи художниці з костюмів?

Мені зателефонував головний режисер Сергій Павлюк і запропонував попрацювати з ним. Сказав, що бачив мої роботи на етнопоказах і показах осінньо-зимової колекції у театрі і йому подобається те, що я роблю. Він мені вислав сценарій, я його прочитала, а потім ми поспілкувались, і так розпочалася наша активна співпраця. У нас було мало часу, тому одразу стартувала бурхлива робота. Спочатку я відвідувала читки, потім репетиції, на яких ми з режисером обговорювали варіанти майбутніх костюмів. Він дав мені свободу дій: дослухався до моїх ідей, а інколи давав конкретні завдання, які потрібно було виконати за короткий проміжок часу. Часто на це у мене була одна ніч і ранок наступного дня. Доводилося шукати речі всюди де тільки можна: на базарах, у крамницях, а інколи в костюмерній театру. Звісно, щось ми шили спеціально, щось добирали чи замовляли. Словом, викручувались, як могли.

Чи складно було працювати із такою великою кількістю персонажів, адже у виставі задіяно близько 40 артистів?

Це було непросто, адже у кожного свої побажання. Хтось хотів коротше, хтось довше, ще хтось намагався капризувати типу – пасує чи не пасує. Тому вже наприкінці роботи я навчилась говорити фразу “Я художник, я так бачу”, яка дійсно працює (*сміється*).

Узагалі, я не маю спеціальної освіти дизайнера чи художника, я більше дизайнерка-практик, але до театру я дотична з дитинства, також вивчала психологію та режисуру. Утім, саме після цієї роботи я остаточно вирішила здобувати фахову освіту – художника з одягу. Мене також зацікавила робота сценографа.

А що приємно вразило чи здивувало? Були якісь несподіванки?

Одного разу мені потрібно було знайти жіночі шкіряні штани (за задумкою режисера їх повинні були одягти хлопці з балету), я знайшла їх на базарі, але було важко визначитися з розмірами. Приємно, що продавці йшли на зустріч і давали одяг із можливістю обміну, у разі, якщо той не підійде.

Також пам'ятаю, що коли я шукала штани для головної героїні вистави, то в одному з магазинів дівчина запропонувала взяти їх на примірку без грошей. Сказала, що дивиться мої сторіс і знає чим я займаюсь. Мене це приємно вразило. Це говорить про довіру. Та й узагалі, коли я, у пошуках речей, говорила людям, що я з театру, то всі одразу починали метушитись і намагались мені чимось допомогти. Це свідчить, що херсонський театр має позитивний імідж, і я знаю завдяки кому *(сміється)*.

Чи задоволена результатом?

Так, бо картинка вийшла гарна (особливо якщо враховувати термін за який ми це зробили). Мені пощастило, бо ми працювали над сучасною виставою, тому не треба було

глибоко занурюватися в історію костюму. А в модних тенденціях я ніби непогано орієнтуюсь. Загалом, після нашої плідної праці, я була дуже втомлена, але це таке неймовірне відчуття щастя і задоволення, коли ти сидиш у залі, дивишся на сцену і розумієш, що тут вкладена твоя душа. Також приємно, що цю роботу позитивно відзначив мій тато – Олександр Книга, адже у нас в родині не заведено хвалити просто так, тому те, що тато визнав мене, як художницю – для мене це велика втіха і стимул розвиватись далі.

Загалом я дуже задоволена роботою із Сергієм Павлюком, адже якщо для мене це була перша робота, то для нього – сота. Працювати із таким метром – велике задоволення. Мені пощастило працювати з професійною командою: цехом із пошиття одягу та костюмерним цехом, яким я завдячую новим досвідом.

Над чим зараз працюєш та які подальші плани?

Зараз я працюю над новою колекцією KNIGA couture. Там я представляю вечірні луки з вишуканих тканин: шовку, жакарду, оксамиту, органзи тощо. Сучасна жінка може багато, вона поєднує у собі витонченість, вроду, але попри це займає активну позицію в суспільстві. Саме тому, я відчуваю, що сукні, які мають декілька функцій та можуть трансформуватися – це саме те, що необхідно нашим модницям. Весна й літо – це найкращий час, щоб демонструвати свою самобутність. А це і є покликанням українського бренду KNIGA, який зараз продається в Дубаї, Дніпрі, ну і звісно в Херсоні.